

Arrest

nr. 79 937 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TOP, die loco advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 24 februari 2011 meldt de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker dat zal worden overgegaan tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van voorlegging van een arbeidskaart B.

Op 28 juli 2011 meldt het Vlaamse Gewest dat de afgifte van een arbeidskaart B wordt geweigerd.

Op 28 juli 2011 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.12.2009 werd ingediend door :

C., E. (R.R.:(...)) (ook gekend als: C., E. B.)

Geboren te Kebdana op 15.05.1972

Nationaliteit: Marokko

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009, betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructies, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Wat de verblijfsduur betreft, zou hij hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 24.02.2011 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest d.d. 28.07.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.

Hoe goed de duurzame lokale verankering ook moge zijn (betrokkene zou sinds 2006 ononderbroken in België verblijven, zou goed geïntegreerd zijn, zou zijn best doen om zich het Nederlands eigen te maken, zou de Nederlandse taal reeds goed beheersen, is werkbereid, zou altijd in zijn eigen levensonderhoud voorzien hebben, zou zeer bekwaam zijn in wat hij doet, zou een ruime vriendenkring opgebouwd hebben, zou lid zijn van VZW Kebdana, legt een arbeidscontract en getuigenverklaringen voor), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de vernietigde instructies van 19.07.2009. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich altijd correct gedragen heeft ten overstaan van zijn medeburgers, dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dat er geen negatieve informatie bekend is wat betreft zijn strafrechtelijk verleden en dat er geen sprake is van enige manifeste of opzettelijke fraude in zijn aanvraag, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. “

Op 16 augustus 2011 wordt in uitvoering van de eerste bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker uitgereikt onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de redengeving luidt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van “art. 6 EVRM”.

Het middel luidt als volgt:

“De werkgever van verzoeker, die een arbeidsvergunning had aangevraagd voor tewerkstelling van een vreemde werknemer, heeft beroep aangetekend tegen de weigeringsbeslissing van het Vlaamse Gewest.

De arbeidsvergunning werd immers geweigerd omdat de aanvraag te laat zou ingediend zijn (niet binnen de drie maanden na de positieve beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken).

De werkgever betwist dit.

Aangezien er een reële kans bestaat dat de weigeringsbeslissing van het Vlaams Gewest wordt hervormd, zou dit met zich meebrengen dat de aangevochten beslissing zijn grondslag verliest.

Om die reden alleen al, dient de beslissing in beroep van de Vlaamse Minister bevoegd voor Tewerkstellingsbeleid afgewacht te worden.

De aangevochten beslissing houdt hiermee geen rekening en schendt bij deze art. 6 van het E. V.R.M, dat een eerlijke procesvoering garandeert.

De aangevochten beslissing dient dan ook vernietigd, minstens geschorst te worden in afwachting van een beslissing in beroep inzake de arbeidsvergunning. “.

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In een eerste middel beroept verzoeker zich op de vermeende schending van artikel 6 EVRM.

Vooreerst laat de verwerende partij gelden dat de betrokken aangelegenheid niet binnen het toepassingsgebied van art. 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden valt, aangezien voormeld artikel 6 slechts toepassing vindt bij het vaststellen van de burgerlijke rechten en verplichtingen van eenieder, of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgning.

De politieke rechten die een individu geniet in zijn hoedanigheid van burger en waartoe onder meer het recht op verblijf en vestiging van vreemdelingen, met de daarmee verbonden rechten en verplichtingen behoort - rechten en verplichtingen waarop deze zaak betrekking heeft -vallen niet onder de toepassing van het bepaalde artikel 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

Verwerende partij laat gelden dat verzoeker bij schrijven dd. 8.12.2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend; hij legde hierbij een arbeidsovereenkomst voor van de firma BVBA C..

Op 24.2.2011 heeft de gemachtigde beslist dat verzoeker onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B, in het bezit mocht worden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, geldig voor één jaar.

Echter heeft de gemachtigde vervolgens dienen vast te stellen dat de bevoegde gewestelijke overheid op 28.7.2011 de aanvraag tot het bekomen van een arbeidsvergunning en arbeidskaart voor verzoeker, geweigerd heeft.

Gezien het voorgaande heeft de gemachtigde dan ook geheel terecht een ongegrondheidsbeslissing genomen. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Geenszins diende de gemachtigde bij verzoeker zelf nadere inlichtingen in te winnen aangaande deze weigeringsbeslissing van de Vlaamse overheid. Verzoekers beschouwingen falen in rechte.

De gemachtigde, na te hebben vastgesteld dat de bevoegde gewestelijke overheid de arbeidsvergunning en arbeidskaart had geweigerd, vermocht wel degelijk een beslissing tot ongegrondheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf te nemen.

Dit geheel overeenkomstig de (inmiddels vernietigde) instructies van 19.07.2009, in het licht waarvan de gemachtigde in het kader van zijn ruime discretionaire bevoegdheid verzoekers aanvraag kan onderzoeken. In de instructies wordt inderdaad bepaald dat:

"De verblijfsmachtiging toegekend aan de personen bedoeld in punt B, zal slechts voor een jaar worden toegekend, en dit onder opschortende voorwaarde van de toekenning van de arbeidskaart B door de Gewesten. Een verblijfsmachtiging zal na eenjaar slechts worden vernieuwd wanneer op dat ogenblik dezelfde voorwaarden voorzien voor de arbeidskaart B vervuld" (onderlijning toegevoegd).

Terwijl de beslissing van 28.7.2011 waarbij de afgifte van een arbeidsvergunning en arbeidskaart aan verzoeker voor de aanvraag tot tewerkstelling bij de firma BVBA CASABLANCA geweigerd werd, een administratieve beslissing betreft die rechtsgeldig en uitvoerbaar moet worden geacht, tenzij en totdat er op het beroep dat ertegen wordt ingesteld, anders over wordt beslist.

Het beroep dat verzoeker hiertegen heeft ingediend, werkt niet opschortend (zie ook https://www.werk.be/wg/werknemers_buitenlandse_nationaliteit/arbeidskaart_en_arbeidsvergunning/beroep_tegen_negatieve_beslissing.htm)

Verwerende partij verwijst voor zoveel als nodig nog naar volgend arrest nr. 54.762 van 24.01.2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de bespreking van de voorgaande onderdelen van het enig middel is gebleken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeker heeft aangevoerd in zijn aanvraag maar heeft geoordeeld dat deze niet volstaan om gemachtigd te worden tot verblijf. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat werd uitgegaan van een niet correcte feitenvinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt".

In casu kan enkel worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van zijn beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, zoals die ook blijken uit het administratief dossier.

Verzoekers beschouwingen falen dan ook volkomen. De gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid verklaarde verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf geheel terecht ongegrond.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Verzoekers eerste middel is niet ernstig."

2.1.3. Artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) kan niet dienstig worden aangevoerd. Immers vallen betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen vallen buiten de toepassingsfeer van artikel 6, eerste lid van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; RvS 4 januari 2006, nr. 153.232; RvS 153.237, nr. 4 januari 2006; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409). Omdat de schending van artikel 6 EVRM bijgevolg niet op dienstige wijze is aangevoerd is het middel onontvankelijk.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending van het evenredigheidsbeginsel aan.

Het middel luidt als volgt:

"Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die voortspruiten uit het bestreden bevel;

Dat het onevenredig zou zijn dat verzoeker die bewezen heeft dat hij voldoet aan de voorwaarden van 'lokale verankering' in België en die tevens onmiddellijk aan de slag kan, het grondgebied zou moeten verlaten."

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verzoeker zet onvoldoende uiteen waarom de bestreden beslissing kennelijk onevenredig zou zijn.

De vage verwijzing naar de lokale verankering maakt niet dat de bestreden beslissing strijdig zou zijn met het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekers tweede middel is niet ernstig."

2.2.3. Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de eerste bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Waar verzoeker voorhoudt dat de bestreden beslissingen niet opwegen tegen het nadeel dat hij ondergaat, moet erop gewezen worden dat de toekenning van een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is, waarbij de verwerende partij een ruime discretionaire bevoegdheid heeft. Het komt de Raad niet toe zich in de plaats te stellen van het bestuur. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire

bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Verzoeker toont geen schending van het evenredigheidsbeginsel aan.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Voor het overige worden geen grieven aangehaald ook geen die gericht zijn tegen het bevel.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN